

В Европейската война Тотю Димов се сражава в картечна рота. В 1913 г и аз получих рана в сраженията срещу гърците.

Като се ожениха церките на Спас Харизанов, нямаше кой да помага на леля Фикия и тя пише до майка ми, която беше овдовяла с ^{две} ~~с~~ ^{всички} деца, ^{баща ми беше овдовял с четири деца и природен син в.} ние бяхме общо 14 деца, аз съм прероден да и изпрати едно от момичетата да прислужва на баба Карерина. Майка ми изпраща това момиче, което е дошла заедно с Яне Сандански. То било тогава на около 13 години. След няколко години Велика става мома и Спас Харизанов я оженва за един богаташ от Кочериново-Христо Братенарски ^{и баба ми на Софиецки} ^{по-късно}

За това време Яне и той израства. Вземат го войник в Кюстендил. По време на службата чел за нашите революционери, увлякал се и решил да стане и той революционер. Изслужил си службата, дошъл в Ст. Димитров и чичо Спас го взел като писар в кантората си. Тази работа обаче не го блазна. Той следил движението и се включил в него. Къщата на сестра ми в Кочериново му беше като главна квартира. Там обезоръжаваше четата си и държеше на склад оръжието си като се прибираше от турско. Там се отзоваваше като го подгонят от тука. Нашите завард-ваха заради него границата с погранична милиция. Фердинанд искаше да разтури македонската организация, оглавявана от Г. Делчев, Я. Сандански и Д. Груев. ^{усп.} Той изпрати един генерал Цончев при нас. Струма дели на две Благоевградски окръг /Горноджумайски някога/. Върховистите успяха да превземат нашия край отсам Струма. Ген. Цончев направи събрание и започна да говори против другарите на Сандански. Нарече ги хаймани ^{и кацари}, които прахосват събраните пари по гуляи, а не купуват с тях годно оръжие. Ние, казва, ще освободим Македония, а не те. Те само ви лъжат. Така болшинството се подлъга. А първите хора на Я. Сандански, между които и моя баща, бяха избити. След като си отиде генерала, остави един капитан с 50 войника. Той ходеше от село на село да разтурва организациите. Но канала не можаха да спрат. По него писмата вървяха до Яне Сандански. Брат ми д-р Вояджиев беше 10-12 г., когато го използвахме като куриер. Криехме писмата в ^{свищените} ^{опинците} му. Така Я. Сандански беше уведомен за придвижването на кап. Стоянов. Капитанът пътуваше нощем. Яне Сандански не случайно беше наречен Пирински цар. Той знаеше Пирин до педя. Веднаж той причака капитана на една поляна, обсади го, изби повечето от хората му. Лично капитана с няколко души успява да се спаси и да се върне назад. След този случай върховистите се изтеглиха от нашия край. Дойде Я. Сандански. Той направи събрание. Аз тогава бях на такава възраст, че се мушех навсякъде, всичко да разбера и чуя. Както слушах отблизо генерала, така и сега се проврях да чуя Я. Сандански.

Няколко са
табона и тези
на полковничият.
Във времето
ние се хабова,
поворенията,
армиерията
и по нас
свобода, а
ще освободим
Македония.

Криехме и
овгарит и
орачит и
ви м косяк
де оровува
коритат през
вое. Сил
и криехме
ще освободим
Македония.